„Morgen, Van Rossum!"

„Morgen, m'neer.

„Ik kom mijn troost maar eens bij jou zoeken. 't Is in huis niet uit te houden."

„Dat wil 'k gelooven, m'neer! 't Is nou voor 't mansvolk thuis niet alles!"

„Neen," zei ik lachend, „daar moesten ze nu eens wat voor weten uit te vinden, zoodat je . . ."

„Uitvinden, m'neer?" schreeuwde de man verontwaardigd. „Praat me niet over uitvindingen, daar heb ik m'n bekomst van!"

„Zoo, Van Rossum, hoe dat zoo? Heb jij daar ook al aan gedaan?" vroeg ik verbaasd.

„Ik, m'neer? De hemel bewaar me! Nee, ik ben er het slachtoffer van en 't is mijn zwager Kobus, die me 't koopje geleverd heeft!" zei de man, terwijl hij met een woede aan het graven ging, alsof hij zijn zwager onder de aarde wilde stoppen.

„Wel, Van Rossum, ga voort man, vertel op! Gedeelde smart is halve smart!" moedigde ik den praatgragen tuinman aan, als 't ware bij intuïtie hier de stof voor een novelle bevroedende.

„Nou dan, je moet weten, m'neer, ik had een oom . . ."

„Zoo iets komt meer voor," viel ik in.

„Ja, maar, een erfoom! Schandalig rijk, m'neer! Zóó rijk as . . . nog rijker as de Nederlandsche Bank, m'nheer!"

„Dat wil in dezen tijd nog al wat zeggen!" merkte ik ironisch op.

„Pleun, da's mijn vrouw, en mijn zwager Kobus waren de eenige erfgenamen als de ouwe kwam te vallen."

„Nou hadden Pleun en ik ons voorgenomen er voor te zorgen, dat Kobus en zijn vrouw er geen cent van zouden krijgen. En zoo wisten we het klaar te spelen, dat oom Dorsi, zoo heette hij, bij ons kwam inwonen. Oom had een lastig humeur en wat erger is, hij was zóó stokdoof, dat als er een kanon vlak naast hem was afgeschoten, hij zou gezegd hebben: „spreek een beetje harder!"

Pleun en ik deden onze uiterste best om 't hem naar den zin te maken en verdroegen stilzwijgend zijn nukken, overtuigd dat de zachtmoedigen het aardrijk zullen beërven. Vooral met het eten was oom nooit te voldoen; hij was een echte smulpaap en dol op rolpens; toen het najaar aankwam bakte mijn vrouw, om hem genoegen te doen een groote rolpens met appelen, die hij bijna heelemaal oppeuzelde, zoodat hij denzelfden nacht vreeselijk benauwd was en het ergste was, dat hij ons beschuldigde hem te hebben willen vergeven. Hij was zoo woedend, dat hij zijn testament veranderde en zijn intrek nam bij mijn zwager Kobus.

Pleun was erg in haar wiek geschoten; maar ik zei: „vrouw, bedaar, onze tijd zal wel weer komen!" Oom ging intusschen bij Kobus even hard te keer als bij ons; klagen geen gebrek.

Zoo beweerde hij dat hij 's nachts niet slapen kon van de vliegen. 't Was nota bene in October, 't was dus niets dan verbeelding van hem. Enfin, hij hield vol dat hij niet slapen kon van de millioenen vliegen op zijn slaapkamer.

Nu is Kobus een soort uitvinder, hoewel hij met al zijn uitvindingen nog geen halven cent verdiend had, en hij verzon een middel om oom genoegen te doen. Hij maakte vlak boven diens hoofdkussen een soort windmolen, die op- en neergehaald kon worden en in beweging werd gebracht door een paar wieken, die hij boven op het dak had geplaatst.

Den eersten avond den besten liet oom het ding zakken tot vlak boven zijn hoofd en ging slapen. Midden in den nacht wordt hij echter van het gesuis wakker en denkt dat het dieven zijn. Hij denkt altijd aan dieven. Hij rijst op, doch op hetzelfde oogenblik krijgt hij van een der vleugels een klap tegen zijn rechteroor. Pats! Oom aan 't schreeuwen „Help!" „Dieven!" „Moordenaars!"

TENTOONSTELLING NEDERLANDSCHE BAKKERSBOND.

Een overzicht van de tentoonstelling die verleden week door de afdeeling Den Haag van den Nederlandschen Bakkersbond in de groote zaal van den Dierentuin geopend werd. Vooral in vakkringen trekt deze expositie zeer veel belangstelling. (*V.F.B.*)

BEGRAFENIS JHR. MR. VICTOR DE STUERS.

In tegenwoordigheid van talrijke hooggeplaatste autoriteiten hadden Vrijdag in de parochiekerk van den H. Jacobus den Meerdere te 's-Gravenhage de plechtige uitvaartdiensten plaats van Jhr. Mr. Victor de Stuers. Onze foto geeft de lijkstatie op weg naar de kerk. (*V.F.B.*)

ZELDZAAM OUD-CHINEESCH PORSELEIN.

Mevrouw Kleykamp, de eigenares van den welbekenden Haagschen Kunsthandel Kleykamp, heeft tijdens een veiling te Londen de hand gelegd op eenige zeldzame stukken Chineesch porselein uit het Kang Hsi-tijdperk. (1661—1722). Onze foto geeft eenige voorwerpen weer uit de George Sharland Collection: een Blanc de Chine figuur Kwan-Yin, zittend op een turquoisen voet; voorts twee Kylins (tempelleeuwen), wierookbranders in turquoise-en aubergine-kleurig porselein. (*foto „Rembrandt"*)

„DE SABELPELS".

Door de Koninklijke Vereeniging „Het Nederlandsche Tooneel" wordt met zeer veel succes ten tooneele gebracht: „De Sabelpels", klucht in 3 bedrijven van Robert Misch en Franz Cornelius. Wij brengen hierboven een scène uit het laatste bedrijf in beeld: Jacques Cerf, vertegenwoordiger van Calours Frères - Louis Bouwmeester; Pauline, Prinses Borghese, zuster van Napoleon - Mevrouw Holtrop v. Gelder. (*foto Couvée*).

en ieder oogenblik als hij wilde oprijzen, werd hij door dien molen weer tegen zijn kussen geslagen. Dat was een gezellige nacht! Oom was woedender op Kobus dan hij ooit op ons geweest was. Den volgenden morgen liet hij dadelijk zijn testament veranderen en nam zijn intrek weer bij ons.

Ditmaal, dachten we, hadden we hem voorgoed vast. Hij was helsch op mijn zwager en zijn vrouw en noemde ze voortdurend „de moordenaars". Wij hielden het vuurtje goed aan, en zoo woonde oom reeds weer twee jaar bij ons. Pleun en ik maakten al een lijst van wat we zouden koopen als oom de welverdiende en hartelijk gewenschte rust zou zijn ingegaan: een nieuwe chiffonnière voor de voorkamer; een karpet en overgordijnen voor de huiskamer en nog tal van andere dingen. En onderwijl werd oom Doris, ouder, gebrekkiger en doover.

Die doofheid was voor Pleun en mij een groote t mptatie. We schreeuwden ons schor om ons verstaanbaar te maken; en om onze woede hierover te koelen, scholden we hem uit voor al wat leelijk was, doch we